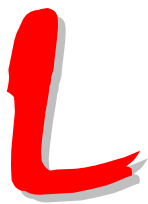

CHƯƠNG 40

Giang Hồ Liều Kết

ãnh Như Băng gằn giọng nói:

—Lãnh Như Băng ta đây đầu đội trời, chân đạp đất, há cần ai thương hại.

Đoạn sải bước đi ra ngoài.

Vương Thông Huệ than thầm, nói:

—Không cần đi đâu cả !

Đoạn nàng chạy theo.

Công Tôn Ngọc Sương giơ tay kéo nàng lại.

Lúc này Lãnh Như Băng đã ra khỏi hậu sảnh, cất bước chạy như bay.

Vương Thông Huệ không phòng bị, bị Công Tôn Ngọc Sương kéo lùi lại hai bước, muốn đuổi theo đã không thấy bóng Lãnh Như Băng.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười, nói:

—Giáo chủ đã làm cho y đau lòng, tình ái lúc trước càng nồng, thì y oán hận Giáo chủ càng thâm, chẳng nên đuổi theo y nữa.

Vương Thông Huệ cau mày nói:

—Cô nương đã đáp ứng không âm hại chàng, lời còn văng vẳng bên tai, tại sao lại bội tín ?

Công Tôn Ngọc Sương cười:

—Công Tôn Ngọc Sương này há lại bội tín với Giáo chủ.

Vương Thông Huệ gằn giọng nói:

—Cô nương huỷ hoại dung mạo của chàng, chẳng lẽ không phải là hãm hại chàng hay sao ?

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách:

—Chỉ trách Giáo chủ không chân tình với y, sao lại trách ta ?

Vương Thông Huệ nghĩ một lát, nói:

—Bổn toà hiểu rồi, hiểu rồi...

Công Tôn Ngọc Sương cười:

—Sai một ly, đi một dặm rồi, Giáo chủ hiểu ra rồi đã quá muộn, trong ba ngày tới ta sẽ để cho Giáo chủ thưởng thức nỗi đau khổ vì hối hận.

Quay sang Tiểu Hoa, Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Chúng ta cũng nên đi thôi.

Đoạn uyển chuyển bước ra.

Vương Thông Huệ trấn tĩnh lại, nói:

—Để bốn tòa đưa tiễn.

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Khỏi cần.

Đoạn lao vút đi.

Vương Thông Huệ nhìn theo bóng Công Tôn Ngọc Sương khuất dần, trong lòng ngổn ngang trăm mối sầu khổ, hai hàng nhiệt lệ đã chảy tuôn rơi.

Lại nói Lãnh Như Băng dùng dùng phần nộ, cắn đầu mà chạy ra khỏi trạch viện.

Trong trạch viện mai phục nhiều cao thủ của Huyền Hoàng giáo, nhưng vì chưa có lệnh của Giáo chủ, nên chẳng một ai ngăn cản chàng.

Lãnh Như Băng chạy một hơi mười mấy dặm, đến một nơi hoang dã không dấu chân người, mới dừng lại. Ngẩng nhìn, chỉ thấy một cây bạch dương cao to sừng sững cô đơn giữa trảng cỏ hoang, dưới gốc cây có một ngôi miếu nhỏ đồ nát, sau miếu có một phiến đá lớn bằng phẳng.

Nghĩ đến diện mạo quái dị của mình, dù là mẫu tử tương kiến, cũng chẳng nhận ra, chàng bất giác rầu rĩ ngẩng mặt lên trời, lẩm bẩm:

—Lãnh Như Băng ta sơ nhập giang hồ, thân thể còn chưa đâu vào đâu, đã gặp toàn những biến cố ghê ghớm, cuối cùng hoá thành kỳ hình quái trạng, nay biết đi về đâu...

Bỗng có tiếng cười lạnh lẽo vọng lại:

—Nam tử hán, đại trượng phu, dù dung mạo xấu xí có gì đáng lo, như ta đây phận nữ nhi, từ khi sinh ra đã mang diện mạo xú quái mới là đại hận.

Lãnh Như Băng cả kinh, vội đứng dậy, ngoảnh đầu nhìn, thấy một thiếu nữ diện mạo vô cùng kì dị đang đứng trên cỏ hoang cách chàng một trượng.

Nữ nhân toàn thân y phục mầu đen, một bên mặt mầu đỏ, bên kia mầu trắng, tóc dài xoã vai nửa trắng, nửa đen, nhưng thanh âm trong trẻo lạ thường.

Lãnh Như Băng nhìn soi mói nữ nhân, hỏi:

—Người là ai ?

Thiếu nữ đáp:

—Ta không có tính danh.

Lãnh Như băng hỏi:

—Tại sao ?

Thiếu nữ đáp:

—Ta sinh ra xấu xí nhường này, phụ mẫu lại đặt cho ta cái tên vừa thanh nhã vừa êm tai, thực khiến ta chẳng tiện xưng danh.

Ngừng một chút, lại tiếp:

—Nhưng người trong giang hồ lại đặt cho ta một ngoại hiệu xem ra rất phù hợp với diện mạo.

Đồng bệnh tương lân, Lãnh Như Băng bất giác nảy sinh hiếu kỳ:

—Ngoại hiệu thế nào ?

Thiếu nữ đáp:

—Họ gọi ta là Âm Dương La Sát.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm: “Cái tên ấy xem ra cũng hợp thật.”

Thiếu nữ đến cách chàng ba thước, thấy Lãnh Như Băng không sợ sệt, thối lui, thì tự dừng chân, nói tiếp:

—Ngoại hiệu ấy chẳng đúng với diện mạo đáng sợ của ta, mà còn hợp với tính khí nóng nảy của ta nữa.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Cô nương dễ nổi nóng lắm à ?

Âm Dương La Sát đáp:

—Chẳng những dễ nổi nóng, mà còn đã xuất thủ sát nhân, nhất là với những nam nữ thiếu niên dung mạo mỹ miều, họ đã rơi vào tay ta thì khó bề toàn mạng.

Lãnh Như Băng nói:

—Điều đó cũng khó trách, mấy nam nữ thiếu niên ấy thấy diện mạo của cô nương như thế chẳng giấu cợt, thì cũng lắc đầu nhăn mặt, khiến cho cô nương nổi nóng lên chứ gì ?

Âm Dương La Sát mỉm cười, để lộ hai hàm răng nhỏ đều đặn:

—Không sai, bọn họ giấu cợt, nhăn nhó khiến tiểu nữ không thể nén được sát cơ, chắc huynh đài cũng nghĩ như tiểu nữ.

Lãnh Như Băng đáp:

—Tại hạ khác hẳn cô nương. Tại hạ chưa hề sát nhân.

Âm Dương La Sát nói:

—Như vậy thì huynh đài quả là người tốt nhất trong thiên hạ.

Lãnh Như Băng nhớ đến vừa rồi bị Công Tôn Ngọc Sương giấu cợt, lại thấy Vương Thông Huệ cười gượng gạo, cố nén thần khí uy khuất của nàng, thì không nhịn được nộ khí bốc lên đầu, nói:

—Cũng không phải thế, có thể từ nay trở đi tại hạ sẽ thẳng tay giết người.

Âm Dương La Sát tựa hồ không chú ý đến thần sắc của Lãnh Như Băng, vui vẻ nói:

—Thỉnh danh tính của huynh đài ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tại hạ Lãnh như Băng.

Âm Dương La Sát nói:

—Lãnh Như Băng, Lãnh Như Băng, tên này nghe chưa hay, quá thanh nhã.

Lãnh Như Băng nói:

—Tính danh chẳng qua là do phụ mẫu đặt ra, còn tùy quá trình sống sau đó, không phải là điều trọng yếu.

Âm Dương La Sát nói:

—Nếu Lãnh huynh không giận tiểu muội đa ngôn, tiểu muội muốn tặng cho Lãnh huynh một ngoại hiệu rất hay.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Ngoại hiệu gì ?

Âm Dương La Sát đáp:

—Tiểu muội nửa mặt mầu đỏ, nửa mặt mầu trắng, gọi là Âm Dương La Sát, Lãnh huynh mặt đầy hoa văn quái dị, thật không khá hơn tiểu muội, do đó tiểu muội tưởng Lãnh huynh nên xưng danh là Hoa Diện La Sát...

Lãnh Như Bằng nói:

—Hoa Diện La sát ! Ha ha ! Nghe được lắm !

Âm Dương La Sát nói:

—Tiểu muội bình sinh ngoài phụ mẫu ra, chưa hề quan hệ với ai. Hôm nay vừa gặp Lãnh huynh, đã thấy đúng là tri kỷ. Ôi. có lẽ tiểu muội quá đa tình !

Lãnh Như Bằng nghĩ: “Đồng bệnh tương lân, âu cũng là chuyện thường tình của con người.”

Chỉ nghe Âm Dương La Sát thở dài, tiếp:

—Không biết Lãnh huynh có chịu kết giao ?

Lãnh Như Bằng nghĩ: “Nghe khẩu khí nàng ta có vẻ hận đời, hận người, nếu kết giao với nàng ta e sẽ bị ảnh hưởng không ít.”

Âm Dương La Sát lại tiếp:

—Ồ ! Chỉ vì diện mạo tiểu muội từ lúc sinh ra đã khó trông, bị thế nhân xa lánh, suốt đời chưa hề quan hệ với ai, hôm nay gặp Lãnh huynh, bất giác cảm thấy đồng bệnh tương lân, nếu Lãnh huynh coi thường thì tiểu muội xin cáo biệt.

Thiếu nữ chậm chạp quay người bước đi.

Lãnh Như Bằng nói:

—Cô nương đừng bước !

Âm Dương La Sát quay người lại, thở dài nói:

—Tiểu muội sống suốt hai mươi năm trời, hôm nay lần đầu tiên mới nghe có người gọi mình bằng cô nương.

Lãnh Như Bằng nghĩ: “Người này thật đáng thương. Ôi ! không chừng Lãnh Như Bằng ta đây từ nay cũng bị người đời lạnh nhạt như họ đối với cô nương này thôi !”

Âm Dương La Sát lại tiếp:

—Nếu Lãnh huynh chịu kết giao với tiểu muội, tiểu muội nguyện sẽ chia sẻ với Lãnh huynh một bí mật lớn của võ lâm.

Lãnh Như Bằng trong lòng máy động, hỏi:

—Bí mật gì ?

Âm Dương La Sát đáp:

—Người đời thấy tiểu muội mặt mũi quái dị, ai cũng coi muội như ma quỷ, do đó thế gian tuy rộng lớn, nhưng tiểu muội cảm thấy chẳng có chốn nương thân, đành tìm đến nơi thâm sơn cùng cốc, không dấu chân người, cuối cùng tình cờ phát hiện ra một nơi cư trú của vị kỳ nhân tiền bối, vị ấy từng lưu lại một thứ là tâm huyết của cả đời người...

Nói đến đây, thiếu nữ đột nhiên im bặt.

Lãnh Như Băng lập tức động tính hiếu kỳ, hỏi:

—Vị kỳ nhân đó lưu lại vật gì vậy ?

Âm Dương La Sát đáp:

—Vị ấy di lưu một bốn sách viết tay, trong đó có ghi toàn bộ những loại võ công tuyệt thế, kèm theo mười một họa đồ, tiểu muội tốn ba ngày đêm mới xem xét. Không phải tiểu muội huênh hoang nói dóc, ai luyện xong các thứ võ công ghi trong bốn sách đó, thì sẽ trở thành vô địch thiên hạ.

Lãnh Như Băng nghĩ: “Ta một thân huyết hải thâm cừu, lai lịch chưa đâu vào đâu, muốn được toại nguyện, ắt phải luyện võ công tuyệt thế mới xong.”

Âm Dương La Sát nói:

—Lãnh huynh đã chưa quyết định ngay, tiểu muội cũng không ép, huynh đài cứ suy nghĩ kỹ trong một ngày, ngày mai, khi mặt trời lặn, chúng ta gặp lại, tiểu muội nghe lời hồi đáp của Lãnh huynh cũng được.

Lãnh Như Băng nói:

—Không cần suy nghĩ, tại hạ có thể quyết định ngay lúc này.

Đôi mắt Âm Dương La Sát ánh lên nỗi vui mừng khôn xiết, dầm dẫm nhìn mặt Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương sinh ra đã có kỳ mạo, tại hạ thì bị người ta hủy hoại diện mạo, người đời không hiểu, chỉ nhìn diện mạo mà đối xử, do đó chúng ta vô duyên, vô cớ bị họ xa lánh, giễu cợt. Nay hai chúng ta tình cờ tương ngộ, nếu có dịp luyện thành võ công tuyệt thế, âu cũng là đề cao thể diện cho những người xấu xí trên thế gian.

Âm Dương La Sát nói:

—Tiểu muội cũng nghĩ như vậy.

Lãnh Như Băng nói:

—Nếu cô nương không ngại, hai ta lấy vầng thái dương làm chứng, thề rằng từ nay coi nhau như huynh muội.

Âm Dương La Sát nghĩ một hồi, đáp:

—Coi nhau như huynh muội thì không khỏi có phần thiếu tự nhiên, từ nay trở đi hai ta xưng hô huynh muội, hoạn nạn cùng chia, tương trợ lẫn nhau, không cần giới hạn bởi tình huynh muội.

Ngừng một chút, đoạn hỏi:

—Huynh bao nhiêu tuổi ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Hai mươi mốt.

Âm Dương La Sát nói:

—Thế thì hợp lắm, tiểu muội năm nay cũng hai mươi mốt tuổi, nhưng không biết Lãnh huynh sinh tháng mấy ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tháng tư, ngày mùng ba.

Âm Dương La Sát nói:

—Ồi da ! thật là bất tiện, muội sinh ngày bốn tháng ba, hơn huynh đài những hai tháng.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương đã lớn hơn tại hạ hai tháng, thì tại hạ làm tiểu đệ.

Âm Dương La Sát cười:

—Ồ, tiểu nữ không hề nỡ lòng chiếm tiện nghi của huynh, thực tình là thế, tiểu nữ thiết tưởng không nên lấy năm tháng làm căn cứ, chúng ta xưng hô huynh muội là được.

Lãnh Như Băng nói:

—Chưa ổn, tại hạ phải gọi cô nương là thư thư.

Âm Dương La Sát nói:

—Vậy tiểu nữ gọi huynh là huynh đệ.

Lãnh Như Băng nói:

—Thư thư đừng khách khí, có việc gì cứ phân phó cho tiểu đệ.

Âm Dương La Sát nhìn trời, nói:

—Huynh đệ, ta có một việc riêng, trưa mai chúng ta sẽ gặp lại nhau ở đây, rồi cùng đến nơi vị kỳ nhân tiền bối nọ từng cư trú.

Lãnh Như Băng đáp:

—Thư thư có việc, thỉnh cứ tự nhiên cho.

Âm Dương La Sát hỏi:

—Đêm nay huynh đệ đã có chỗ nghỉ hay chưa ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Chẳng dấu thư thư, tiểu đệ từ giờ phút này không có nơi cư trú nhất định, muốn đi đâu thì đi, thư thư đang bận việc riêng, tiểu đệ không tiện đồng hành, sẽ tìm một chốn vắng vẻ nghỉ qua đêm, trưa mai hai ta gặp lại.

Âm Dương La Sát tựa hồ hiểu được tâm trạng của Lãnh Như Băng, mỉm cười cúi đầu, hú nhỏ một tiếng.

Chỉ nghe tiếng vó ngựa dồn dập lại gần, rồi một thớt tuấn mã toàn thân lông đen mượt chạy tới. Lông con ngựa dài lả lùng, trông nó không giống ngựa, cũng chẳng giống con vật nào cả, trên lưng lại là bộ yên cương màu trắng như tuyết. Hắc mã bạch yên, trông thật phần lạ mắt.

Âm Dương La Sát búng mình lên yên, nói;

—Huynh đệ, nếu muốn đi cùng thì lên đây !

Lãnh Như Băng thấy chiếc yên ngựa dài bất quá hai thước, nếu hai người ngồi thì phải ôm chặt lẫn nhau, giữa thanh thiên bạch nhật, nam nữ ngồi như vậy chẳng ra thể thống gì. Nghĩ vậy, bèn xua tay, cười:

—Tiểu đệ không đi đâu, trưa mai chờ gặp thư thư ở đây là được.

Âm Dương La Sát nói:

—Được ! Vậy xin cáo biệt.

Đoạn vung roi, con tuấn mã phóng đi như bay, thoáng chốc đã mất hút.

Lãnh Như Băng nhìn theo, thốt lớn:

—Thớt mã tuyệt thật.

Giữa chốn hoang dã tĩnh lặng chỉ còn lại trơ trọi một mình chàng. Bóng tịch dương in bóng chàng ngả dài trên lớp cỏ dại. Chàng đưa tay sờ sờ lên mặt, lòng khổ hận không nói thành lời. Chàng lảo lồi bước đi. Chốn hoang dã này trải rộng mênh mông, ngẩng nhìn không thấy đâu là biên giới.

Lãnh Như Băng cứ để hai chân đưa chàng đi, chẳng cần biết đông tây nam bắc. Thần thái do dự của Vương Thông Huệ, được chàng coi là bị người xa lánh, tiếp đến là cuộc gặp gỡ vừa rồi với Âm Dương La sát lại khiến cho chàng phát sinh hào tình tráng khí, muốn dùng võ công để làm thay đổi quan niệm sai trái của nhân gian chỉ căn cứ vào diện mạo mà dùng người.

Vàng dương đã lặn, bóng tối bao trùm cảnh vật, lòng dạ rối bời. Lãnh Như Băng ngẩng mặt thở dài náo nức, đột nhiên cảm thấy ụng đói cồn cào, mới chợt nhớ ra là từ sáng đến giờ mình chưa ăn gì. Đưa mắt nhìn tứ bề, chỉ thấy không gian u tối, xa xa leo lét một ánh đèn. Chàng hít một hơi dài, lảo lồi:

—Ta phải tự thương lấy cái thân ta mới được, nhân thế đã xa lánh, giễu cợt ta, ta không thể tự hành hạ mình, ta phải luyện thành võ công tuyệt thế, xác minh thân thế của ta. Mẫu thân cơ khổ dưỡng dục ta hai mươi năm, chỉ mong ta làm nên sự nghiệp, ta há có thể chỉ vì bị người hủy hoại diện mạo mà nản lòng thối chí, hay sao ?

Nghĩ vậy, chàng quên cả sầu khổ, nhắm ánh đèn leo lét mà phóng tới.

Đó là một gian thảo thất có hàng rào trúc bao quanh, nằm trơ vơ giữa thảo nguyên hoang vu.

Lãnh Như Băng đi quanh hàng rào trước một vòng, bện đói cồn cào hết chịu nổi, bên cao giọng nói:

—Có ai trong đó chẳng ?

Từ trong thảo thất vọng ra thanh âm yếu ớt của một lão nhân:

—Ai đấy ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Người lỡ đường quá đói bụng, tới cầu chút thực phẩm.

Lão nhân đáp:

—Thứ cho lão phu thụ bệnh phải nằm giường, thỉnh khách nhân cứ vào !!

Lãnh Như Băng nghĩ: “Lão nhân này thật cam đảm, dám ở một mình chốn đồng không mông quạnh.” Chàng đẩy cửa bước vào, thấy một lão nhân diện mạo

ồm yếu nằm ngửa trên giường, bên cạnh giường đặt một lò than. Lão nhân đang ngồi nhồm dậy, chợt thốt lên một tiếng kinh hãi, lại nằm ngay xuống. Lãnh Như Bằng ngẩn người nhớ đến diện mạo xú quái của mình, bất giác thở dài, nói:

—Lão trượng đừng sợ.

Lão nhân đáp, giọng yếu ớt:

—Người là ai ?

Lãnh Như Bằng đáp:

—Tại hạ mặt mày xấu xí, làm cho lão trượng kinh sợ thật không yên lòng.

Lão nhân lấy lại can đảm, gượng ngồi dậy nói:

—Ở chốn hoang vu hẻo lánh này không có gì để tiếp khách, lão bà và tiểu nữ lại đi vắng, khách nhân đành phải tự vào bếp tìm lấy thức ăn mà dùng.

Lãnh Như Bằng đáp:

—Đi cầu thực đã không yên lòng, sao dám phiền lão trượng vất vả.

Lão nhân nói:

—Bếp ăn ở mé tả thảo thất ấy.

Lãnh Như Bằng nói:

—Tại hạ thất lễ.

Đoạn lùi ra cửa sau, bước sang gian bếp ăn. Cửa bếp khép hờ, khe đẩy đã mở, bên trong tối mò. Lãnh Như Bằng căng mắt nhìn, thấy một chiếc bàn, trên có một chiếc lồng bàn. Chàng nghĩ thầm: “Chắc là lồng bàn đựng thức ăn. Nơi đây hoang vắng, đồ ăn khó kiếm, mình ăn xong để lại một lạng bạc cho chủ nhân là ổn.”

Chàng mở lồng bàn ra, mùi thức ăn thơm phức xông lên mũi. Mắt chàng tinh hơn người, mũi ngửi mùi thì bụng càng cồn cào thêm, chàng nhìn kỹ, thấy đồ ăn quá phong phú, ngoài mấy khúc cá lớn và đĩa thịt to, còn có một bình rượu. Tức thời chàng ăn lấy ăn để, hết đến một nửa mâm đồ ăn, mới chợt dạ: “Ở chốn hoang dã này sao lại có nhiều cá thịt ?” Bèn ngừng ăn, bước ra ngoài phòng, bỗng nghe lão nhân hỏi:

—Quý khách đã no bụng chưa ?

Lãnh Như Bằng thấy lão nhân đã ngồi bên mép giường, khoác áo ấm, thần thái nửa cười, nửa như mỉa, hỏi tiếp:

—Đồ ăn trong lồng bàn còn hay hết ?

Lãnh Như Băng nhìn vẻ mặt của lão chợt lạnh gáy đáp:

—Tại hạ quả thật quá đói, đã ăn hết một nửa mâm.

Lão nhân đột nhiên đứng dậy, cười ha hả:

—Ồ tiểu tử, ngươi ngu quá là ngu !

Lãnh Như Băng hỏi:

—Lão trượng bảo sao ?

Lão trượng nói:

—Lão phu vừa nói thế ngươi đã tin liền.

Lãnh Như Băng nói:

—Lão trượng giả làm bệnh nhân giống như thật, tại hạ ắt phải tin.

Lão trượng cười vang:

—Ngươi có biết lão phu là ai không ?

Lãnh Như Băng lắc đầu:

—Không biết.

Lão nhân hỏi:

—Giang hồ có một vị đại danh lừng lẫy là Tào Hoá Lão Nhân, ngươi đã nghe qua chưa ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Chưa từng nghe ai nói.

Lão nhân biến sắc, lạnh lùng nói:

—Ngươi đã chưa từng nghe, thì để lão phu dạy cho ngươi chút kiến thức.

Lãnh Như Băng ngậm vận khí chuẩn bị, hỏi:

—Dạy bằng cách nào ?

Lão nhân đáp:

—Thức ăn mà ngươi vừa dùng có tẩm diệp dược độc môn do lão phu chế luyện. Khi dược tính phát tác, toàn thân sẽ nóng như lửa, trừ giải dược của lão phu ra, thế gian không có cách điều trị nào khác.

Lãnh Như băng ngậm vận khí, không thấy cảm giác gì lạ, bèn nói:

—Thế thì trong lúc được tính chưa phát tác, tại hạ muốn một phen sinh tử với lão.

Lão nhân cười lạnh, nói:

—Lão phu cho người xem trước cái này, rồi người động thủ với lão phu cũng chưa muộn.

Lãnh Như Băng nổi tính hiếu kì:

—Xem cái gì ?

Lão ông cầm cây đèn trên bàn, nói:

—Hãy đi theo ta.

Bèn đẩy vào vách đá sau giường, tức thời hiện ra một cái cửa vừa cho một người chui lọt.

Lãnh Như Băng nghĩ: “Đã ngộ độc thì còn sợ gì nữa, thì cứ xem cuối cùng là cái gì ?”

Người tự xưng là Tạo Hoá Lão Nhân tựa hồ không e ngại chàng đào thoát, tự bước vào cái ngạch kia trước. Đây là cơ hội để Lãnh Như Băng đào tẩu, nhưng chàng lại nổi tính hiếu kì, bèn bước vào theo.

Sau cửa là một cái ngạch khá rộng, nền lát đá xanh, có một dãy người đang nằm ngủ một cách ngon lành.

Lãnh Như Băng nhắm tính, có đến tám người, đến người thứ tám thì chàng giật mình kinh ngạc. Nguyên người ấy mấy tháng nay chàng ngày đêm mong nhớ, chính là Lý Tiểu Hổ, mà chàng tìm kiếm bấy lâu.

Lão nhân đặt đèn cây xuống nói:

—Lão phu cần tuyển lựa mười hai đệ tử cho Tạo Hoá Môn của lão phu, người sẽ là đệ tử thứ chín.

Lãnh Như Băng cố nén xúc động để khỏi gọi tên Lý Tiểu Hổ.

Những ngày qua chàng đã liên tục gặp bao biến cố ngoài dự liệu làm cho chàng thay đổi tính khí lạnh lùng, lãnh đạm của chàng không ít, nhưng lúc này chàng đưa mắt nhìn lão nhân nói:

—Thu nhận đệ tử ắt phải được đối phương đồng ý, nếu tại hạ không muốn trở thành môn hạ của lão trượng thì sao ?

Tạo Hoá Lão Nhân cười:

—Lão phu thu nhận đệ tử cho Tào Hóa Môn hạ bất cần hỏi đối phương có tình nguyện hay không, nếu đã được lão phu tuyển lựa thì không muốn cũng phải muốn. Còn lão phu đã không tuyển thì dù có lạy lục khổ sở lão phu cũng chẳng thêm nhận cho...

Lão cười ngả ngón một hồi, rồi tiếp:

—Lão phu toàn phải cưỡng ép người làm đệ tử mang về chốn thảo nguyên hoang dã này, nay người lại tự động tìm đến, nếu lão phu không thu nhận người, há lại để cho người xơi thịt cá của lão phu ?

Lãnh Như băng nói:

—Lão trượng có hết lời thuyết phục, tại hạ cũng quyết không nghe.

Tào Hoá Lão Nhân nói:

—Người đã gia nhập Tào Hoá Môn hạ thì còn đi đâu cho thoát.

Lãnh Như Băng sớm đã có chủ ý, chàng liền dùng tay tả cấp Lý Tiểu Hổ, tay hữu hộ thân, tung chân đá một cái vào bức vách thảo thất. Một mảnh vách tức thời văng đi mấy thước. Lãnh Như băng lao vút ra ngoài.

Chỉ nghe Tào Hoá Lão Nhân cười ha hả, nói vọng theo:

—Nếu không chịu nổi sự nóng bức thì mau trở lại đây với lão phu.

Lãnh Như Băng đã vọt chạy khỏi thảo thất mấy chục trượng.

Tào Hoá Lão Nhân cũng chẳng buồn đuổi theo, chỉ trở lại giường nằm xuống.

Lãnh Như Băng chạy được hơn mười dặm, bỗng cảm thấy đan điền nóng rực lên, lát sau cái nóng đã lan rộng toàn thân, chàng giật mình nghĩ: “Xem chừng Tào Hoá Lão Nhân không hư ngôn. Chỉ e khó chịu được nổi thứ độc nhiệt này.”

Chàng không dám chạy nữa, bèn đặt Lý Tiểu Hổ xuống, ngồi tĩnh tọa vận khí điều tức, hi vọng dùng nội công giải trừ nhiệt độc.

Nội công của chàng thâm hậu, sau khi vận khí điều tức, quả nhiên dễ chịu hẳn, nghĩ thầm: “Tào Hoá Lão Nhân dùng lời hù dọa, kỳ được của lão ta cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Nghoảnh nhìn Lý tiểu hổ, thấy sư đệ vẫn nằm ngủ hết sức ngon lành, thì lấy làm kỳ quái, nghĩ: “Mình cấp hấn chạy hơn chục dặm, sao hấn ngủ say đến như vậy ?” Bèn gọi to:

—Tiểu Hổ, Tiểu Hổ, tỉnh dậy mau !

Chẳng nghe Lý Tiểu Hồ hồi đáp. Chàng đặt tay vào mũi Lý Tiểu Hồ, thấy hơi thở hoàn toàn bình thường, sờ mạch toàn thân, thấy cũng không có gì lạ, thì chàng càng hồ nghi: “Hắn đã không có vẻ bị trúng mê dược, sao cũng chẳng giống như bị điểm huyết, sao cứ ngủ say như chết là thứ chứng bệnh gì ?”

Đang hoang mang suy nghĩ, bỗng đan điền chột lại nóng rực, lần này khó chịu hẳn hơn lần trước, ruột gan, thân như bị lửa đốt, nổi đau đớn khó diễn tả thành lời.

Lát sau, độc nhiệt từ đan điền xông thẳng lên họng, miệng chàng như ngậm lửa. Cơn đau cháy ruột gan làm cho lãnh Như Băng không thể ngồi yên khí điều tức, họng thì bỏng rát, chàng bật dậy lao đi, thần trí đã bị độc nhiệt gây nên mê loạn, óc chỉ nghĩ đến chuyện tìm nước uống, chàng cứ vừa chạy vừa hét:

—Nước, nước !

Đột nhiên một bóng người vụt đến, Tào Hoá Lão Nhân xuất hiện, chớp lấy tay Lãnh Như Băng, cười to:

—Tiểu tử, ngươi muốn uống nước phải không ?

Lãnh Như Băng tự nhiên có chút đỉnh tỉnh táo, cảm thấy lơ mơ có người nói gì đó, bèn cao giọng đáp:

—Ta khát nước, khát nước...

Tào Hoá Lão Nhân nói:

—Để Lão phu dẫn ngươi đi.

Lãnh Như Băng có cảm giác tứ phách đều nóng như lửa, chạy chừng nửa dặm, thấy một vũng nước, lão nhân buông tay chàng nói:

—Nước đó, uống đi !

Lãnh Như Băng mơ hồ cảm thấy đó là dòng suối, vội ào xuống, vốc lên uống ừng ực.

Bụng đã căng như trống, chàng mới chịu ngừng.

Cái nóng cháy ruột cháy gan đã giảm hẳn, thần trí cũng đã tỉnh táo hẳn, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tào Hoá Lão Nhân tay chấp sau lưng, miệng cười cười, chàng bất giác kinh hãi, thất thanh kêu to:

—Tào Hoá Lão Nhân !

Tào Hoá lão Nhân mỉm cười:

—Không sai, chính là lão phu, tiểu tử ngươi đã tin lời lão phu chưa ?

Lãnh Như Băng rời khỏi vũng nước, lên ngồi xuống bãi cỏ, thở dài ủ rũ.

Tạo Hoá Lão Nhân nói tiếp:

—Ngươi uống đầy một bụng nước, bất quá chỉ tạm thời giảm bớt độ nhiệt, một lát sau sẽ lại nổi cơn nhiệt khác, còn ghê gớm hơn nữa, ngươi mà uống nước lã vào, sẽ sinh trùng trướng bụng mà táng mạng.

Lãnh Như Băng nhớ đến cơn nòng khủng khiếp vừa rồi, bất giác lạnh sống lưng, nhưng tính khí chàng quật cường, không chịu cúi đầu thua cuộc, chẳng thềm hỏi xin giải dược.

Chỉ nghe Tạo Hoá lão Nhân thở dài nói:

—Thật là ngang ngạnh, quật cường ! Lão phu đã thâm nhận tám đệ tử, mỗi người một tính cách, lão phu muốn rằng đệ tử của mình phải có tính cách khác hẳn nhau, cái tính quật cường ngang ngạnh, coi thường cái chết của ngươi là thứ mà lão phu cần nhất.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ dù có bị độ nhiệt thiêu đốt thân mình cho chết, cũng quyết không làm đệ tử cho lão trượng.

Tạo Hoá Lão Nhân cả cười:

—Lão phu không muốn hao tâm phí sức bồi dưỡng những kẻ nhập môn, mà để cho người khác làm việc đó thay cho lão phu, sau đó lão phu thấy được mới thu nhận làm đệ tử. Việc đó tốn nhiều công sức, đâu phải chỉ nói vài ba câu là xong.

Lãnh Như Băng cảm hận Tạo Hoá Lão Nhân vô cùng, tới mức muốn vùng dậy giáng cho lão một chưởng chết tươi, nhưng lúc này độ nhiệt đã làm cho toàn thân chàng mất lực, lực bất tòng tâm.

Chỉ thấy Tạo Hoá lão Nhân thò tay vào bao, lấy ra một bình ngọc nhỏ, ném xuống đất, nói:

—Trong bình có ba viên đan dược, do lão phu khổ tâm luyện thành, gọi là «Tạo Hoá Hoàn», có thể giải được nguồn nhiệt trong nội tạng, có điều là khi uống xong rồi, ngươi sẽ ngủ say li bì như tám người kia, lúc tỉnh lại, ngươi sẽ quên hết lai lịch của mình và trở thành đệ tử của Tạo Hoá Môn...

Lão cười ha hả một hồi, nói tiếp:

—Lão phu tuy tuyển lựa người, nhưng không hoàn toàn cưỡng bức người làm đệ tử, nếu người chịu đựng được nỗi đau đớn do độc nhiệt gây ra mà không dùng đến Tạo Hoá hoàn, thì đợi sau khi thần trí người tỉnh táo, lão phu sẽ... Thôi, lão phu chỉ nói như vậy, nghe hay không tùy ý. Lão phu đi đây.

Lãnh Như Băng như chợt nhớ ra điều gì, cao giọng hỏi:

—Nếu tại hạ không dùng Tạo Hoá Hoàn kia, thì có chết vì độc nhiệt không ?

Tạo Hoá lão Nhân đáp:

—Độc nhiệt phát tác lần sau sẽ dữ dội hơn lần trước, nhưng trong mười ngày chưa làm cho người ta chết đâu, nếu chết nhanh chóng hóa ra quá tiện nghi ư, thì còn ai chịu ra làm đệ tử của lão phu ?

Lãnh Như Băng hỏi:

—Sau mười ngày thì sao ?

Tạo Hoá Lão Nhân đáp:

—Cũng khó nói, cho đến nay vẫn chưa có ai có thể chịu được đủ kỳ hạn ấy.

Lãnh Như Băng nói:

—Được, nếu tại hạ không chịu nổi mười ngày thì có gia nhập Tạo Hoá Môn cũng không muộn.

Tạo Hoá Lão Nhân đáp:

—Hay lắm, nếu người vượt qua được mười ngày, lão phu nguyện đem giải dược tặng không cho người, để người được hoàn toàn tự do, quyết không bức người làm đệ tử.

Lãnh Như Băng nói:

—Quân tử nhất ngôn.

Tạo Hoá Lão Nhân nói:

—Được, tiểu huynh đệ, lão phu chúc tiểu huynh đệ có đủ nghị lực chịu đựng nỗi thống khổ trong mười ngày.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Sau mười ngày tại hạ biết tìm lão trượng ở đâu để nhận giải dược ?

Tạo Hoá Lão Nhân đáp:

—Khỏi cần tìm lão phu, giờ Ngọ ngày thứ mười, đích thân lão phu sẽ đem giải dược tới.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ cảm tạ trước.

Đoạn chàng quay người sải bước mà đi.

Tạo Hoá Lão Nhân nhìn theo, gật gù tán thưởng:

—Một thiếu niên rất quật cường !

Lúc này thần trí của Lãnh Như Băng đã tỉnh táo, chàng trở lại chỗ Lý Tiểu Hồ, nhưng không thấy Lý Tiểu Hồ ở đó nữa, chắc là đã bị Tạo Hoá Lão Nhân đem đi. Chàng ngẩng nhìn sắc trời phân định phương hướng, thông thả tìm nơi ước hẹn với Âm Dương La Sát. Chàng hiểu rằng độc nhiệt trong nội tạng có thể phát tác bất cứ lúc nào, nhưng lại lo lỡ hẹn với Âm Dương La Sát. Quả nhiên mới đi được chừng hai dặm, độc nhiệt lại bắt đầu phát tác ở đan điền.

Lãnh Như Băng vội dừng chân, ngồi ngay xuống vận khí điều tức, dùng tiềm lực sống để đối kháng với độc nhiệt. Chàng đã có kinh nghiệm, thâm biết nếu để độc nhiệt lan rộng thì khó bề vận khí đối kháng, cho nên phải vận khí ngăn chặn ngay từ lúc độc nhiệt sơ phát.

Một luồng nhiệt từ đan điền xông lên, nhanh chóng lan khắp châu thân, lục phủ ngũ tạng diên đảo. Lãnh Như Băng vận khởi công lực toàn thân đối kháng với thứ kỳ nhiệt đang lan truyền thần tốc kia. Đây là một trận đấu vô cùng quyết liệt. Nhưng chàng cảm thấy cái nóng càng lúc càng lợi hại, ruột gan như bị lửa thiêu đốt, mồ hôi vã ra như tắm.

Chàng rầu rĩ nghĩ thầm: “Độc nhiệt quá mạnh, đã vượt qua sức chịu đựng của con người, dù võ công của ta có cao hơn, e rằng cũng khó để kháng. Nhưng Lãnh Như Băng ta đây vì khó chịu đựng mà làm đệ tử của Tạo Hoá Lão Nhân, chỉ bằng chết đi thì hơn.”

Chàng nghĩ đến chuyện tử vong, đột nhiên trấn tĩnh tinh thần, nghĩ thầm: “Thiên cổ gian nan nhất là cái chết, ta đã không sợ chết, thì còn e ngại điều gì nữa kia chứ ?” Bèn nhắm mắt, nằm xuống đất, thư giãn toàn thân, không để tâm đến nỗi thống khổ do độc nhiệt gây ra nữa.

Trải qua không biết bao lâu, trong cơn mơ hồ chàng phảng phất hình như Âm Dương La Sát đang sờ tay vào mặt chàng, rồi lại nghe tiếng cười ha hả của Tạo Hoá Lão Nhân vang lên.

Chàng bàng hoàng mở mắt ra. Công Tôn Ngọc Sương đã đứng bên cạnh từ bao giờ.

Lãnh Như Băng vội vàng bật dậy, chàng cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, ngâm vận nội lực thấy có phần hùng mạnh hơn trước.

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương cất tiếng hỏi:

—Lãnh huynh hiện tại cảm thấy thế nào ?

Lãnh Như Băng chưa biết trả lời sao, bỗng nhớ đến khuôn mặt của mình, nộ khí bốc lên, lạnh lùng nói:

—Đa tạ cô nương quan tâm ! Sẽ có ngày tại hạ trả mối nhục này.

Công Tôn Ngọc Sương bật cười nói:

—Mối nhục ư ? Huynh nói gì vậy, huynh hãy đến vũng nước bên cạnh nhìn thử chân diện mục của mình xem !

Lãnh Như Băng nghe nàng nói vậy thần trí mơ hồ không hiểu gì cả.

Đột nhiên ngay lúc ấy, một luồng ám kinh đẩy mạnh Lãnh Như Băng trôi dạt sang bên tả mấy bước, vừa hay lại đến ngay vũng nước.

Lãnh Như Băng bất giác sững người, khuôn mặt in dưới kia không phải là diện mục trước kia của chàng hay sao ? Vậy là thế nào ?

Lại nghe Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Lãnh huynh đã nhìn kỹ chưa ? Việc này ta chỉ hý lộng Huyền Hoàng Giáo chủ để thử coi mối chân tình của nàng ta là chân hay giả thôi.

Ngừng một chút Công Tôn Ngọc Sương lại thở dài nói:

—Ôi ! Thế sự mộng lung. Lãnh huynh, ta có vài lời tâm huyết không biết Lãnh huynh có muốn nghe không ?

Lãnh Như Băng từ lúc lấy lại chân diện mục của mình thì cả tâm hồn sáng khoái, thần thái vui tươi, lúc này nghe Công Tôn Ngọc Sương hỏi, chàng từ tốn nói:

—Cô nương cứ nói. Tại hạ xin tâm lĩnh.

Công Tôn Ngọc Sương nghiêm giọng nói:

—Kể từ khi gặp Vương Tích Hương và sau khi đại hội Liệt Phụ Chứng thì lòng ta đã nguội lạnh, oán thù của song thân năm xưa thật ra phụ mẫu ta cũng có nỗi phần nào, «oan gia nên cỗi không nên kết», ta không phải là con người tàn ác, nếu không ta đâu có chịu với Vương Tích Hương là trong ba tháng không sát hại một ai.

Nói đến đây nàng dừng lại ghen ngào tiếp:

—Mai Hoa Môn kể từ nay không còn nữa, bốn chữ mà ta vẽ lên mặt huynh «cơ khổ, lênh đênh» đó là chỉ cuộc đời ta... Xin chúc phúc cho huynh cùng Huyền Hoàng Giáo chủ và Vương Tích Hương cô nương... Âm Dương La Sát là ta... Tào Hoá Lão Nhân cũng là ta... «Cơ khổ»... «Lênh đênh» kiếp người là như vậy...

Lời nói của Công Tôn Ngọc Sương còn vang vọng, bóng hình nàng ta đã khuất nơi xa.

Lãnh Như Băng cúi đầu trầm mặc, những chuyện vừa xảy ra như một giấc mơ, chàng không tin đó là sự thật. Nhưng có điều chàng tin là từ nay giang hồ võ lâm sẽ không còn sóng gió nữa...

----**Hết**----